

En Joan Blanca.

Un tiempo España fue: cion heroes fueron
en tiempos de ventura.

D. Espronceda.

Aquells que aymam la Patria en sa organisa,
y vessant l'esperit de melangia,
cantam sa gloria antiga y sa grandesa,
a faysò de tristísima elefia,
y voldam ab l'ardenta fantasia
pendint lo temps, a les etats llumyanes,
quan cap vent, ni cap sol, ni estranya terra,
desconexia lo penò de guerra,
de les glorioses hostes catalanes,
los que en lo cor sentim ben pura y vera,
l'idea que los temps han escambada,
y cluchs los ulls nos figuram sana,
la terra que los reys han troscada;
la fel del dol lo nostre pit omplocha,
y l'esperit ab sa fiblo atravessa,
y is, ulls se us negan entre plors de penas,
que l'nostre cor feta una mar ne vessa;
al esmentar avuy com forasteres,
les germanes d'ahir, viles volgudes,
vivint a l'ombra; oh Deu!! de les banderes,
que un jorn referen a sos peus vençudes!!

Passat! gloriós passat que l'cor anyora,
tot y que n' son present no hague presencia,
aclarit per la força creadora
del geni que us reviva la existencia,
i quants de pobles germans! un bres de gloria,
engronxà d'un flagat nostre infantesa,
y d'un colp s'escribia nostre historia,
y fou una no mes nostra grandesa!!
quan gran la Patria fou! les naus solcavan
tota la mar en senyorial bandera,
y ses hostes que indomtes lluytavan,
à descobert lo pit y ab cor de fera,
ab son renom no mes ja esporugiuian; (esporugiuian)
y al eco llunyada de ses peñades,
à l'escampada, de sos colps fugian,
de l'innicich les brevoles maynades.
lo Patri honor son noble cor sentia,
en mes alt preu que lo plaher de viure,
les viles lo llindar de l'agonia
traspassavan per ell, y hom'entenia,
que no mes ab la mort se'n reya llure.

Encara arny dintre del cor ja via,
la veu del consol y sos mots ressonan;
y en l'espay que nodreix la fantasia,
al esmentar lo fet, al lluny retronan.
La vila es va esfondra? empero s'ancera,
l'honor quedá de nostra terra cymada;
¿ Perqué viu Perpinya sots la bandera
que va veure a ses plantes trossegada?
¿ y com allí del gran capdell l'empresa,
podrán cantar y exaltar la vida,
si al recordar lo fet, la gent francesa
son front deu amagar arverganyida?
Aquí tant sols te guardarem memoria;
y encara que ls setgles empenyents se corran,
a l'infinita comunal bosana,
y ab son mantell arrosegant esborran,
de l'ample espay ahont esplendeix la gloria,
los noms dels prous de savia catalana;
primer la mar se quedaria assecada,
y romandria present la etat mes llunya,
que ta vida ab ton, nom resti oblidada,
del fons de tot de l'anima trempada,
a l'escalf de l'amor a Catalunya.

Barcelona - Octubre - 1873.

Aquesta poesia obta al premi ofert per "La Jove Catalunya" de Barcelona